

Η μοναστική ζωή ως θεία συμμετεωροποιεία κατά το Γέρ. Αιμιλιανό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1C2SZoF>]

γ. Το μοναστήρι

«Οίκος-Θρόνος Θεού και πύλη του ουρανού», τύπος του επουρανίου ναού, κιβωτός, νεφέλη[518] χαρακτηρίζεται από το Γέροντα το μοναστικό ενδιαίτημα. Είναι ο τόπος της γνώσεως και της εμπειρικής - άμεσης - μυστικής και αληθινής μεθέξεως του Θεού δι' ελλάμψεων, ο αυτοεγκλεισμός, το αυτοσκλάβωμα, όπου τα πάντα περιχωρούνται από το Θεό και ο άνθρωπος γίνεται επόπτης[519] της Εκείνου μεγαλειότητος. Τα πάντα είναι απλά, ανθρώπινα και ταυτοχρόνως θεϊκά - εκφαντορικά, ώστε να συγκροτούν μια πολιτεία άγνωστη - παράξενη κι ανεξήγητη με κοσμικά κριτήρια, μια συνοδεία φωτοφόρων προσώπων, ένας λόγος και ένας τρόπος βαθιά εφαρμοσμένης κατά Θεόν ζωής, τόπος ανθρώπου και συγχρόνως τόπος Θεού[520].

Εδώ καταξιώνεται ο χώρος και διασφαλίζεται ο εσχατολογικός προσανατολισμός. Βιώνεται εδώ η αγγελική ζωή της υπακοής, της υμνωδίας, της διαγγελίας του θείου θελήματος, προοράται το θαβώρειο φως. Ο μοναχός προγεύεται το «μάννα» της θεογνωσίας στο μοναστήρι, αρνείται κάθε επιδίωξη και αφορά στον Ποθούμενο, ζει στο «υπερών» , όπου προσδοκά την έλευση και βιώνει τη μέθη του αγίου Πνεύματος[521]. Είναι μια μαρτυρία της παρουσίας , της δόξας και της δυνάμεως του Θεού, ένας προσαγωγός των χαρισμάτων του Πνεύματος, ένας τόπος μυστικής υψώσεως του πνεύματος όπου η ζωή του μοναχού δέχεται προοδευτικές αναβάσεις, κατανόηση αίσθηση και όραση Θεού , ώστε να καταστεί «ανήρ τέλειος εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού»[522], μεμυσταγωγημένος και θεοφορούμενος[523]. «...Το μοναστήρι είναι ένα μυστήριο, και ο πνευματικός πατέρας είναι το ορατό στοιχείο αυτού του μυστηρίου, πίσω από το οποίο κρύβεται ο αόρατος Θεός και όλα όσα διαφεύγουν από τις αισθήσεις γίνονται αισθητά μόνο από το πνεύμα...»[524].

δ. «Συμμετεωροποιείν τω Θεώ»[525]

Τα στάδια των μοναστικών εμπειριών, καθώς διαδέχονται και συμπληρώνουν το ένα το άλλο, αποτελούν τεκμήρια ενυπάρξεως του αγίου Πνεύματος : Αγαλλίαση καρδίας , δηλ. πληρότητα από την ενοίκηση του Αγαπητού, αλλοίωση νεφρών , δηλ. αναγέννηση του είναι και μεταμόρφωση του τρόπου

υπάρξεως και σκέψεως, μυστική μεταβολή του όλου ανθρώπου κατά τη διαρκή πρόσληψη της θείας ακτινοβολίας, των ακτίστων ενεργειών του Θεού, απόκτηση οικειότητας και φιλίας με το Θεό, κατάργηση του φόβου του θανάτου, γνωριμία με «θεοειδείς καταστάσεις», μυστική συνάφεια και έλλαμψη. Ο μοναχός προχωρεί στη μόνιμη πραγματικότητα της χαράς και την απόλαυση των πάντων, δια πάντων και εν πάσι. Τούτο επιτυγχάνεται μέσα από την αποστολική – εκκλησιαστική ζωή της νήψεως[526], που δίδει έκφραση στις εφέσεις της ψυχής και στα προφητικά χαρίσματα. Πρακτικός οδηγός για την απόκτηση της νήψεως υπήρξε για την αδελφότητα η ερμηνευτική ανάλυση από το Γέροντα, στο έργο του Αββά Ησαία και του Αγίου Ησυχίου του πρεσβυτέρου, όπου ο Γέροντας, στοιχώντας στην ασκητικοπατερική παράδοση, δεν πρόσθετε κάτι δικό του αλλά χρησιμοποιούσε την εμπειρία των αγίων για να εκφράσει όσα ο ίδιος ζούσε βιωματικά[527].

Με μια καρδιακή έξαρση[528] ο Γέροντας μυεί στην πράξη και τη θεωρία της μοναστικής ζωής, στην κενωτική κι αυταπαρνητική διάθεση δια της ταπεινώσεως, της σιωπής, της τήρησης των εντολών, της «στενοχωρίας». Διδάσκει τις αλήθειες του μοναχισμού και της Εκκλησίας με κατηχητική τέχνη, με τρόπο εύληπτο και κοινωνήσιμο, χωρίς συμβιβασμούς, αλλά με γνήσιο πνεύμα αγάπης και διάκρισης. Αλήθειες που ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να αφομοιώσει χωρίς αγώνα και πόνο ψυχής, αφού άλλωστε το σημαντικότερο στοιχείο στην πορεία του χριστιανού που αγγίχθηκε από το μυστήριο της ενανθρωπήσεως είναι η μετάνοια ως μία ολοκληρωμένη αλλαγή νοοτροπίας και ζωής, έξοδος από τη χαμέρπεια, στροφή στο Φως, ανάσταση κι όντως ελευθερία[529]. Ο μοναχισμός, σύμφωνα με το γέροντα Αιμιλιανό, είναι η διάσωση του πόθου να ζει ο άνθρωπος ελεύθερος, επιτυχημένος, επιλέγοντας τον τρόπο του και ζώντας με το Θεό[530]. Φιλοπονώντας την κάθαρση μοιάζει με το ζυμάρι που ψήνεται για να γίνει άρτος, πρόσφορο, σώμα Χριστού. Αυτή η τελείωση είναι μία «μετεωροπορεία», μια πορεία επ' άκρων, ένας αγώνας σκότους και φωτός, καταχθονίων και ουρανίων, θανάτου και ζωής, για να ολοκληρωθεί και να τελειωθεί η προσωπική λειτουργία της υπάρξεως[531].

[Συνεχίζεται]

[518] Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 105 - 107, 112

[519] Β Πέτρ. 1.16 πρβλ. Συμεών Ν. Θεολόγου, Ύμνος 16, εκδ. Ρηγοπούλου, σ.18
- 30

[520] Σωτηρίου Μπαλατσούκα , οπ.παρ., σ. 3

[521] Γέροντος Αιμιλιανού, Λόγος περί αγίου Πνεύματος , οπ.παρ., σ.24-27 .
Κατηχήσεις τ.2, σ. 172 κ.ε.

[522] Πρβλ.*Εφεσ. 4.13*

[523] Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, σ. 130 , 148 – 150

[524] Γκράχαμ. Σπηκ, οπ.παρ., σ. 368

[525] Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, Εισαγωγή , σ. 15

[526] Από τη νηπτική διδασκαλία του Γέροντος Αιμιλιανού , στο περιοδικό
ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ (14) , οπ.παρ. σ. 116 κ.ε.

[527] Εισαγωγή του Αρχιμ. Πλακίδα Deseille, στην *Ερμηνεία του αββά Ήσαία* , σ.
VIII

[528] Σωτήρη Γουνελά , Η στροφή μας στο φως, ανάγνωση ενός βιβλίου του
αρχιμ. Αιμιλιανού στο περ. *ΣΥΝΑΞΗ* 99 , σ.62 κ.ε.

[529] οπ.π. σελ.75

[530] Γέροντος Αιμιλιανού , μνημ. εργ., στο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* σ. 73-74

[531] Αρχιμ. Ελισαίου , μνημ. εργ., οπ.παρ., σ. 26